

## Categoria C

### LA LLUM DE L'HORITZÓ

Pip, pip, pip... Un soroll constant em desperta de la migdiada més llarga de la meva vida. Deu ser el despertador. Vull fer el mandra només uns segons més sisplau... No en passen gaires quan decideixo que ja n'hi ha prou i que m'he de posar a fer feina. Quan vull obrir els ulls, però, hi ha alguna cosa que m'ho impedeix. Necessito dormir més, me n'hi torno. De sobte, sento la respiració accelerada d'algú, sembla una dona plorant. Qui és? Vull dir alguna cosa, però no puc. Intento tornar a obrir els ulls sense aconseguir-ho; és com si em pesessin molt les parpelles i per molta força que faci, no puc. Noto com la dona m'agafa de la mà, jo la hi intento estrènyer sense poder. Sento una angoixa molt gran. Estic estirada sobre un llit, però no és el meu. On soc? No recordo res. Acabo desconnectant i adormint-me un altre cop.

Em desperto novament quan sento que s'obre la porta de l'habitació i la veu d'un home dona pas a algú perquè entri. No la reconec. Escolto unes passes que s'acosten cada vegada més a mi. Em poso molt nerviosa. És la mateixa dona que abans? Mentre dono voltes al cap pensant en qui poden ser aquelles persones, una dolça veu em comença a parlar. Em diu que em troba molt a faltar, que tots necessiten que torni i que sense mi és tot molt més avorrit. Em tranquil·litzo ràpidament; és l'Elna. M'encantaria parlar amb ella i preguntar-li què està passant, però les paraules no em surten. No tinc el control del meu cos. Estic molt estressada. Ara no em diu res. Ja ha marxat? Just en aquest moment torno a sentir-la parlant entre llàgrimes: "Desperta't, sisplau!" En aquest moment se'm para el món, no entenc res. Ara em diu que el metge li ha dit que em despertaré aviat del coma. Com? Del coma? Jo? Què m'ha passat? No entenc res. Dins el meu cap només ronden preguntes. Intento fer memòria. Després de fer l'esforç per recordar... Sí! Recordo... Recordo que sortia de l'institut amb la meva moto impacient per arribar a casa. Aquella nit havíem quedat per sopar amb les nenes i encara no havia escollit el vestit que em posaria. Però llavors ja només recordo sentir una botzina d'un cotxe i, seguidament, caure a terra. Crec que això ho explica tot. Un accident.

L'Elna em torna a parlar, em diu que demà tornarà amb més companyia. Estic impacient perquè arribi demà. No vull que marxi, però no li puc dir. Després d'això, s'aixeca i se'n va. Al cap d'una llarga estona, es torna a obrir la porta i sento la conversació de la meva mare amb l'home que anteriorment ha deixat entrar l'Elna. Li diu que m'han d'animar, que jo els sento i que d'aquesta manera m'ajudaran a despertar-me. Oi tant que els sento! Soc aquí! Seguidament la mare avança fins

arribar al meu costat i em fa un petó al front. Em comença a parlar. Em diu que m'estima molt i que aviat tornaré a casa, que ella i el pare m'ajudaran en tot i que saben que puc superar-ho. Això espero. S'acomiada i se'n va. Em sento molt sola. Vull tornar a casa meva. Vull que tot això s'acabi molt aviat, el més aviat possible. Per evitar donar-hi voltes, me'n torno a dormir.

Em desperto. No sé quantes hores han passat. Un polsim d'esperança apareix quan m'adono que ja no hi veig negre, sinó una llum molt blanca. M'enlluerna. Quan m'hi acostumo, m'adono que no soc a l'hospital, sinó en una platja molt bonica i que estic sola. Com he arribat ara fins aquí? Veig altre cop la llum blanca al final de tot, com si sortís de l'horitzó del mar. Em poso dins l'aigua i nedo fins allà. Tinc curiositat per saber què és, però em fa por acostar-m'hi. Sensació de llibertat. Estic feliç. Però sense esperar-m'ho, una onada enorme fa que m'enfonsi. Just en aquest moment torno a veure-ho tot negre.

Pip, pip, pip... Torno a estar estirada al llit de l'hospital. Sento la porta que s'obre. Algú s'acosta, és el metge. Em diu que no tingui por, que jo sola puc aconseguir-ho. Piquen a la porta. El metge dona pas a l'Elna, que entra silenciosament seguida de nombroses passes. Són totes! Tenia moltes ganes d'estar amb elles. Noto que els fa vergonya dir alguna cosa. Deu ser una situació molt incòmoda, les entenc. Però la Bruna s'anima i em comença a explicar algunes xafarderies. Sí que m'he perdut coses! Em fa molta ràbia no poder parlar amb elles. Quan se'n van, començo a tenir son. M'adormo i immediatament em desperto en aquella platja tan meravellosa. Em quedo observant la llum blanca de l'horitzó. Tinc un pressentiment. Hi he d'anar. Tanco els ulls perquè m'enlluerna molt. No sé quan em queda per arribar-hi. Aviat m'assabento que hi soc, quan noto una forta sacsejada i un calfred per tot el cos. Quan torno a obrir els ulls veig un sostre blanc. Ho he aconseguit? Soc a l'hospital?

**Estel Carreras**